

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΟΦΟΡΟΣ

Το τέλος του παιχνιδιού;

Περιπέτεια στο Αιγαίο

ΚΕΔΡΟΣ

Κώστας Στοφόρος: *Το τέλος του παιχνιδιού;*

ISBN 978-960-04-5382-9

Επιμέλεια-Διόρθωση: Παναγιώτα Κασβίκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Κώστας Στοφόρος, 2023*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2023*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Hope is a dangerous thing for a woman like me to have.
But I have it.*

Λάνα Ντελ Ρέι

- Η ιστορία μας είναι κάπως περίπλοκη.*
- Αν δεν είναι περίπλοκη, δεν είναι ιστορία.*

Ζαν Μισέλ Γκενασιά, *Οι χώρες της επαγγελίας*

Λέρος, 26 Δεκεμβρίου 202...

**Ναυάγιο στη Λέρο – αγνοούνται οχτώ παιδιά
Δραματικές στιγμές στο νησί της Δωδεκανήσου
Η ξαφνική κακοκαιρία δυσχεραίνει τις έρευνες**

Λέρος, 26 Δεκεμβρίου 202..., του ανταποκριτή μας

Αγωνία στο νησί της Λέρου από την παραμονή των Χριστουγέννων, όταν το Κέντρο Επιχειρήσεων του Λιμενικού ενημερώθηκε από τουριστικό γραφείο του νησιού για την απώλεια επαφής με το εκδρομικό σκάφος Άρτεμις.

Το σκάφος πραγματοποιεί μονοήμερες εκδρομές σε νησιά της περιοχής. Το μεσημέρι της 24ης Δεκεμβρίου και ώρα 14:45 υπήρξε για τελευταία φορά επαφή ανάμεσα στο γραφείο και στον καπετάνιο του σκάφους, ο οποίος ανέφερε πρόβλημα στην πλοήγηση.

Από το γραφείο αποφασίστηκε να σταλεί άμεσα σκάφος για να παραλάβει τους επιβάτες, μια παρέα ασυνόδευτων ανηλίκων, συγγενών του καπετάνιου. Το Άρτεμις βρισκόταν πλησίον της βραχονησίδας Σαράκι, νοτίως των Λειψών, έχοντας παρεκκλίνει – για άγνωστους λόγους – της πορείας του.

Η επαφή με το Άρτεμις χάθηκε και το γραφείο ανέφερε το περιστατικό στο Λιμεναρχείο Λέρου. Ταχύτητα δόθηκαν οδηγίες από τον λιμενάρχη. Στην εν λόγω θαλάσσια περιοχή επιχείρησαν ένα Πλοίο Ανοιχτής Θαλάσσης (ΠΑΘ) ΛΣ – ΕΛΑΚΤ, δύο (2) περιπολικά σκάφη ΛΣ – ΕΛΑΚΤ, κλιμάκιο της Μονάδας Υποβρυχίων Αποστολών (ΜΥΑ) ΛΣ – ΕΛΑΚΤ, ένα (1) ελικόπτερο του Πολεμικού Ναυτικού και δύο (2) παραπλέοντα πλοία.

Το σκάφος εντοπίστηκε μισοβυθισμένο στα αβαθή του ανατολικού κολπίσκου της βραχονησίδας Σαράκι. Πραγματοποιήθηκε έρευνα στην ευρύτερη θαλάσσια περιοχή καθώς και υποβρύχια έρευνα από στελέχη της Μονάδας Υποβρυχίων Αποστολών – ΕΛΑΚΤ εντός του σκάφους, κατά την οποία περισυνελέγησαν συνολικά δύο (2) σοροί που ανήκουν στο πλήρωμα. Αγνοείται ο καπετάνιος Εμμανουήλ Νταλλαρής και οι οχτώ (8) ανήλικοι επιβαίνοντες.

Σύμφωνα με τις πρώτες πληροφορίες, το σκάφος είχε αποπλεύσει από την Αγία Μαρίνα της Λέρου με προορισμό μικρονήσια της περιοχής. Η σφοδρή κακοκαιρία από τα ξημερώματα των Χριστουγέννων, με ισχυρούς βορειοανατολικούς ανέμους εντάσεως 8 μποφόρ, δυσχέρανε την έρευνα και τις προσπάθειες διάσωσης.

Βρυξέλλες, φυλακές Σεν Ζιλ, Οκτώβριος 202...

Η πύλη των φυλακών έκλεισε πίσω του. Εξωτερικά οι περιφήμες φυλακές Σεν Ζιλ υψώνονταν σαν ένα μεσαιωνικό κάστρο. Στο εσωτερικό ανοιγόταν μια αχανής έκταση με εγκαταστάσεις, κελιά και ελεύθερους χώρους.

Δεν είχε περάσει και άσχημα εκεί τα τελευταία τρία χρόνια. Από τη στιγμή που η βελγική κυβέρνηση κατάφερε την έκδοσή του στη χώρα και την έκτιση της ποινής του στις Βρυξέλλες, όλα είχαν πάει καλά. Διαμαρτυρήθηκαν κάποιοι στην Ελλάδα, αλλά γρήγορα το θέμα ξεχάστηκε. Ο ίδιος συνέχισε να διευθύνει τον όμιλο Βίντερ και μάλιστα αύξησε ιλιγγιωδώς τα κέρδη του όταν υλοποίησε την ευφυή ιδέα του να επεκταθεί και στον χώρο της υγείας.

Στις φυλακές απέκτησε κι έναν καλό φίλο, έναν συγκρατούμενό του, τον Γιάννη Κούνελο. Ήταν πρώην ευρωβουλευτής του ελληνικού νεοναζιστικού κόμματος. Αυτός του άνοιξε τα μάτια για τις νέες επενδύσεις στην Ελλάδα. «Στην υγεία, ό,τι θες εγώ! “Καθαρίζει” ένας δικός μου τώρα», τον είχε διαβεβαιώσει.

Πραγματικά όλα έγιναν πολύ εύκολα. Ένα μεγάλο πακέ-

το μετοχών ιδιωτικής κλινικής πέρασε στα χέρια του, ενώ εξαγόρασε και μια φαρμακευτική εταιρία. Άρχισε να κάνει εισαγωγές, άνοιξε και διαγνωστικά κέντρα. Τα υλικά και τα τεστ που αγόραζε για λίγα λεπτά του ευρώ από την Κίνα τα διέθετε σε πολλαπλάσιες τιμές. Ο Κούνελος δεν είχε άδικο. Η υποστήριξη από τις αρμόδιες υπηρεσίες ήταν καθοριστική – με τα ανάλογα ανταλλάγματα βέβαια σε διευθυντικά στελέχη αλλά και σε υπουργούς. Εξαιρετικά ευνοϊκή συγκυρία αποτελούσε το γεγονός πως τα μέσα ενημέρωσης στην Ελλάδα ελέγχονταν, σχεδόν στο σύνολό τους, από παλιούς και νέους φίλους του. Ό,τι αποκαλυπτόταν εξαφανιζόταν πολύ γρήγορα από την επικαιρότητα. Σε όσους δεν εξαγοράζονταν ή δεν πείθονταν με απειλές να σταματήσουν τις έρευνες, εφάρμοζαν πιο αποτελεσματικούς τρόπους: Η εκτέλεση ενός πολύ γνωστού δημοσιογράφου έστειλε σε όλους ένα σαφέστατο μήνυμα.

Μέσω της φαρμακευτικής εταιρίας ανοίγονταν και άλλες δουλειές, περισσότερο κερδοφόρες, όπως η εμπορία απαγορευμένων ουσιών.

Δεν ήταν μόνο το χρήμα που τον τραβούσε στην Ελλάδα, ήταν και η εκδίκηση. Παρότι έζησε στις φυλακές σαν να διέμενε σε ξενοδοχείο πολυτελείας, δεν μπορούσε να ξεχάσει ποιος τον είχε στείλει εκεί. Ούτε να συγχωρήσει τους υπαίτιους για τον θάνατο του πατέρα του, του Κουρτ Βίντερ, ούτε να ξεχάσει τον θησαυρό που είχε χάσει μέσα από τα χέρια του στην Καστοριά.

Από όσο μάθαινε, το παρεάκι των παιδιών που του είχε προκαλέσει όλα αυτά τα προβλήματα είχε μπει στο μάτι και

πολλών άλλων ακόμα. Όμως γι' αυτόν ήταν χρέος τιμής. Θα έλυνε ο ίδιος το πρόβλημα. Μια για πάντα και χωρίς λάθη αυτή τη φορά. Είχε τους ανθρώπους του, που του έδιναν καθημερινά πληροφορίες, όπως για παράδειγμα πως η παρέα είχε διευρυνθεί με νέους φίλους. Αυτοί όμως θα τον απασχολούσαν αργότερα. Προτεραιότητα είχε ο βασικός πυρήνας της παρέας. Μέσω της υποκλοπής των μηνυμάτων τους, που γι' αυτόν ήταν πλέον παιχνιδάκι, γνώριζε πως λογάριαζαν σχεδόν όλοι να βρεθούν στη Λέρο τα Χριστούγεννα. Ήθελαν να συμπαρασταθούν στις φίλες τους που είχαν χάσει τη μητέρα τους, την ενοχλητική δημοσιογράφο – Μαρίνα... κάτι – η οποία είχε πάρει ό,τι της άξιζε. Χωρίς αμφιβολία!

Οι δικηγόροι του, αξιοποιώντας κενά της νομοθεσίας, αλλά και άφθονο χρήμα όπου χρειαζόταν, είχαν καταφέρει να τον βγάλουν από τη φυλακή με κάποιους χαλαρούς περιοριστικούς όρους μέσα σε τρία χρόνια και δύο μήνες. Έτσι, τώρα χαιρετούσε τους δεσμοφύλακές του, αφού είχε περάσει πρώτα από τον διευθυντή της φυλακής να του αφήσει ένα «δωράκι». Ποτέ δεν ξέρεις τι σου επιφυλάσσει το μέλλον!

Πέρασε τη μεγάλη πύλη της φυλακής-κάστρου που συμπεριλαμβανόταν ανάμεσα στα αξιοθέατα της πόλης. Όπως είχε κανονίσει, απέξω τον περίμενε ο Θάνος, ο καινούριος οδηγός και μπράβος του, με την Τζάγκουαρ, που δεν είχε προλάβει να χαρεί εξαιτίας της σύλληψής του. Τον Θάνο του τον είχε συστήσει ο νέος του φίλος, ο Κούνελος, και τον είχε διαβεβαιώσει: «Δικό μας παιδί».

Ο Κάρελ Βίντερ τον έκοψε με το μάτι από πάνω ως κάτω: Δυνατό παλικάρι και όσο άγριο χρειαζόταν.

«Γεια σου, Θάνο. Ο Κούνελος μου μίλησε με τα καλύτερα λόγια για σένα. Ελπίζω να μην τον διαψεύσεις».

«Γεια σας, κύριε Βίντερ, θα προσπαθήσω για το καλύτερο».

«Δεν θα προσπαθήσεις. Θα κάνεις το καλύτερο. Σε χρειάζομαι και στην Ελλάδα. Ελπίζω να μην έχεις τίποτα θέματα με τη δικαιοσύνη».

«Όχι, κύριε Βίντερ. Είμαι καθαρός...»

«Τότε, προχωράμε. Για την ώρα, όμως, θα οδηγήσω εγώ. Εσύ πάρε ταξί», του είπε και του έκανε νόημα να κατέβει από το αμάξι.

Έπειτα έβγαλε από την τσέπη του τέσσερα χαρτονομίσματα των πενήντα ευρώ:

«Να, αυτό το δωράκι είναι για σένα. Ρεπό, σήμερα. Από αύριο έχουμε πολλές δουλειές!»

Λέρος, 27 Δεκεμβρίου 202...

Τα κύματα χτυπούσαν ανελέητα την προβλήτα στο Λακκί, φαινόμενο εντελώς ασυνήθιστο για την περιοχή. Τα τζάμια του καφέ δέχονταν κάθε τόσο ριπές θαλασσινού νερού. Το αλάτι δημιουργούσε παράξενους σχηματισμούς και έκαναν το τοπίο να μοιάζει αλλόκοτο στα μάτια του παππού Λευτέρη που κοίταζε τον χαλασμό πίσω από το τζάμι.

Σιωπηλός και σκεπτικός, ο παππούς Λευτέρης έφερε στη μνήμη του μια κακοκαιρία που είχε ξεσπάσει πολλές δεκαετίες νωρίτερα. Ένα εφιαλτικό βράδυ στα χρόνια της Χούντας, με τρομερές πλημμύρες στο νησί. Το νερό κατέβαινε τον κεντρικό δρόμο του Πλατάνου, ορμητικό ποτάμι που παράσερνε τα πάντα στο πέρασμά του, και χυνόταν στο λιμάνι της Αγίας Μαρίνας. Το ρεύμα είχε κοπεί, σκοτάδι παντού. Όλοι οι κάτοικοι με κουβάδες έβγαζαν τα νερά από τα υπόγεια των σπιτιών. Ο παππούς θυμήθηκε τον Γιάννη Ρίτσο να παλεύει δίπλα του, μέσα στην υγρή κόλαση, και να παραμένει παρ' όλα αυτά ευθυτενής. Τον θυμήθηκε να δίνει στον κόσμο κουράγιο με στίχους που ζέσταιναν την καρδιά... Και ύστερα, στη γαλήνη που ακολούθησε δύο μέ-

ρες αργότερα, καθώς στέγνωναν τα ρούχα τους στον ήλιο, τον θυμήθηκε να σχεδιάζει πάνω σε ένα κουτί από τσιγάρα την αντάρα που είχαν ζήσει. «Στον Λευτέρη», είχε γράψει με τα καταπληκτικά του γράμματα και του είχε χαρίσει το πακέτο... Ο παππούς το φύλαγε από τότε σαν το πιο πολύτιμο πράγμα στη ζωή του. Δεν ήθελε να ξεχάσει τα χρόνια της εξορίας. Ούτε εκείνους που ευθύνονταν γι' αυτήν.

Ο παππούς Λευτέρης αναστέναξε. Η ψυχή του ήταν βαριά. Μακάρι να ήταν εκεί ο Γιάννης, να τους εμψυχώσει με την καθάρια, ζεστή φωνή του. Αραγε τι θα ζωγράφιζε τώρα στο πακέτο του;

Γύρισε και κοίταξε τη γυναίκα του, τη σύντροφο της ζωής του. Τη Ζωή του. Τα μάτια της, όπως και τα μάτια όλων, ήταν υγρά και κόκκινα.

«Πού να είναι τώρα τα πουλάκια μου;» μονολόγησε η γιαγιά Ζωή λες και κατάλαβε πως την κοιτούσε.

Ο παππούς άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί στην αίθουσα. Πρόσωπα χλομά, σαν φαντάσματα. Όσο περνούσαν οι ώρες από το ναυάγιο δίχως νέα από τα παιδιά, τόσο έπεφταν τα φτερά τους. Είχαν ζήσει ένα σωρό περιπέτειες. Είχαν ξεφύγει από τρομερούς κινδύνους, εδώ στη Λέρο, στο Πόρτο Ράφτη, στην Γκιώνα, στην Καστοριά, στη Χίο, στην Αστυπάλαια, στην Αλεξανδρούπολη. Και να που τώρα έρχονταν αντιμέτωποι με το σκληρό πρόσωπο της φύσης, που τους τιμωρούσε αυστηρά σαν άλλος ύπουλος εχθρός.

«Θάλασσα κι αλμυρό νερό», οι σίχοι έρχονταν ξανά και ξανά στο μυαλό της Σοφίας, που χωρίς να το καταλαβαίνει κουνιόταν μπρος πίσω στην καρέκλα της. Εδώ και ώρες δεν

είχε πει λέξη. Αυτό το καταραμένο τραγούδι τη διέλυε: «Μου πήρες το παιδάκι μου». Εγειρε ακόμη πιο μπροστά, και ο Μιχάλης, ο άντρας της, τη συγκράτησε και την τράβηξε στην αγκαλιά του.

«Είναι εξαιρετικοί κολυμβητές, εξάλλου το καράβι βρέθηκε κοντά σε νησί. Κάπου θα έχουν βγει για να προστατευτούν. Μόλις πέσει λίγο ο καιρός...» της ψιθύρισε.

Όμως ούτε ο ίδιος πίστευε τα λόγια του. Πού να ήταν άραγε τα παιδιά τους, ο Γιάννης και η Ζηνοβία τους; Πού να ήταν οι ανιψούλες τους, η Κατερίνα και η Ζωή;

Ο αδερφός του, ο Οδυσσέας, δεν είχε επιστρέψει ακόμη από το λιμεναρχείο. Οι δυο τους έκαναν βάρδιες στην αίθουσα επιχειρήσεων. Ο Μιχάλης δεν ήξερε αν ήθελε να ακούσει νέα. Όσο δεν υπήρχαν νέα, υπήρχε ελπίδα. Είχε δει στις ειδήσεις τις εικόνες από το ναυαγισμένο σκάφος και τα δυο παλικάρια που είχαν βγάλει από τα συντρίμμια. Γιου παιδικών του φίλων και οι δυο. Δεκαοχτάρηδες που έκαναν μεροκάματα και ετοιμάζονταν για τη Σχολή Δοκίμων.

Ήταν τραγικό, δεν ήθελε ούτε στον εαυτό του να ομολογήσει πως ένιωσε ανακούφιση όταν είδε ποια ήταν τα νεκρά παιδιά: Δεν ήταν τα δικά του!

Λίγο παραπέρα η Λιάνα, η μητέρα της Αντιγόνης και του Δημήτρη, δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό της μια άλλη εικόνα: Τα προσφυγόπουλα που τόσα χρόνια πνίγονταν στη θάλασσα του Αιγαίου. Μια εικόνα που η κοινωνία είχε συνηθίσει. Είχαν σκληρύνει οι ψυχές των ανθρώπων. Όμως τι γίνεται όταν εκεί, μέσα στην αγριεμένη θάλασσα, παλεύουν με τα κύματα τα δικά σου παιδιά; Δίπλα της ο Πε-

ρικλής, ο άντρας της, είχε ξαναρχίσει το κάπνισμα. Το τασάκι ήταν γεμάτο αποτσιγάρα και ο χώρος γεμάτος καπνό. Του ζήτησε και αυτή ένα τσιγάρο. Με την πρώτη ρουφηξιά την έπιασε βήχας.

Ο Πέτρος και η Αγγελική, οι γονείς του Σάββα και του Ιάσωνα, έδειχναν οι πιο ψύχραιμοι. Ο Πέτρος, ως οδηγός βουνού στον Όλυμπο, είχε αντιμετωπίσει συχνά πολύ δύσκολες και ακραίες συνθήκες, με αποκορύφωμα μια ξαφνική χιονοστιβάδα σε χιονοθύελλα, που λίγο έλειψε να στοιχίσει όχι μόνο τη δική του ζωή, αλλά και ολόκληρης της ομάδας που συνόδευε. Είχε διδάξει και στα δύο παιδιά του τεχνικές επιβίωσης.

Έτσι, προσπαθούσε όσο μπορούσε να εμψυχώσει και τους υπόλοιπους:

«Μην ξεχνάτε πως δεν βρέθηκε πουθενά η σωσίβια λέμβος. Μάλιστα οι εμπειρογνώμονες είπαν ότι δεν έχουν κοπεί τα σχοινιά από την πρόσκρουση ή από τα κύματα. Κάποιος την έλυσε. Σίγουρα έβαλαν και σωσίβια. Απ' ό,τι μου είπατε, αυτός ο Νταλλαρής έχει μεγάλη εμπειρία. Κάπου θα έχουν απαγκιάσει».

Θα ήθελαν πολύ να τον πιστέψουν.

Ξάφνου χτύπησε το κινητό της Αγγελικής. Ήταν η Μαρία Παβέζε, η μητέρα της Φραντσέσκα και του Ρένο.

«Κανένα νέο», άκουσαν την Αγγελική να απαντά. «Δεν χρειάζεται να έρθετε. Θα σε πάρω εγώ αν υπάρχει οτιδήποτε νεότερο».

Από θαύμα, λες, δεν ήταν εδώ και αυτά τα παιδιά. Τακτοποιούσαν διάφορες δουλειές στην Αλεξανδρούπολη, για το

μουσείο που θα διηύθυνε η μητέρα τους, η Μαρία Παβέζε. Θα έρχονταν στη Λέρο μαζί με το ζεύγος Αινίτη και την κόρη τους τη Δόμνα – την αγαπημένη του Δημήτρη – να περάσουν όλοι μαζί την Πρωτοχρονιά στη Λέρο.

Η πόρτα του καφέ άνοιξε και μπήκε ο Οδυσσέας. Ο χρόνος πάγωσε. Δίπλα του στεκόταν ένα φάντασμα!